

2) Udvalgets § 2:

Den ved Forordningen af 8de Januar 1810 § 28, 2den Post, Litr. E givne Forskrift om, at Tiendecommissionen, naar Korntienden ved dens Kjendelse skal bestemmes til en fast aarlig Afgift, skal til Tiendens taxerede Værdi lægge en tiende Deel af samme, hvorefter det Udkommende bliver af fastsætte (som den bestandige aarlige Afgift for Tienden) — ophæves ved to ges eenstemmigt med 38 Stemmer.

Formanden: Vi gaar derefter over til Forhandlingen af det næste Afsnit, som indbefatter, efter hvad jeg tidligere har meddeelt, §§ 3, 4, 5, 6 og 7.

Ordføreren: Det Punct, vedkommende §§ 3 og 6, som den ærede 2den Landsstingsmand for 7de Kreds (Nyholm) bragte under Dmtale ved Sagens tidligere Foretagelse, har været Gjenstand for fornyet Overveielse i Udvalget; men man har fundet overveieende Grunde for at holde fast paa Forslaget, saaledes som det foreligger. Hvad § 7 angaaer, tillader jeg mig at bemærke, at det ingenlunde er Mening af § 7, at, forsaavidt den tidligere Lovgivning i særlige Forhold kræver Approbation paa Tiendeforeninger, deri skulde stee nogen Forandring. Det er Forhold, hvor Parterne ikke have fuld Raadighed over Gjenstanden, og det har været Udvalgets Tanke ikke deri ved § 7 at gjøre nogen Forandring. Derimod har det været vor Mening, at naar f. Ex. Indbyggelsen af 18de Marts 1796 i Slutningen forlanger, at naar Bønder ere Dvere, skulde Foreningerne indgaaes for Amtmanden, saa skulde denne med de nuværende Tidsforhold lidet stemmende Regel ikke fremtidigt være i Gyldighed. Naar det endelig hedder i Slutningen af § 7: „hvilket da meddeles Commissionens Formand“, saa er det maaskee en mindre Correcthed i Udtrykket, end naar der i Paragraphen stod: „hvilke“. Meningen har naturligviis været, at selve de indgaaede Foreninger skulde meddeles Commissionens Formand, saa at, forsaavidt der deri maatte være noget mindre tydeligt, skøndt jeg troer, at det ligger i Ordet „meddeles“, at det er Foreningens Indhold, som Commissionens Formand skal sættes i Kundskab om, vil det ialfsald kunne forandres

til Sagens 3die Behandling, ved at ændre Ordet „hvilket“ til „hvilke“.

Indenrigsministeren: Den Bestemmelse i § 3, ifølge hvilken Anordningen ogsaa skal være gjældende for de Tiendeydere, som tillige ere Tiendeiere, finder jeg dog at være temmelig streng mod den, der hverken har ifinde at pantsætte eller afhænde sin Tiende, og dog svarer sine Statter i rette Tid. Man kan dog, forekommer det mig, ikke med nogen Slags Billighed paadrydes de Omkostninger, som udfordres til at faae Tienden bestemt til et vist Bederlag, og dersom det altsaa skal stee, bør det alene være i det Offentliges Interesse, og jeg finder, at der da ialfsald vilde være Noget, som talte for, at Omkostningerne i dette Tilfælde idetmindste bleve afholdte af det Offentlige. Man kan ikke sige, at disse Tiendeydere her have den mindste Fordeel af denne Converteering, saaledes som den ærede Ordfører antogte for til Forsvar for § 1 i det Hele, at Tiendeyderne i adskillige Henseender sit Fordele af denne Bestemmelse. Dette falder aldeles bort med Hensyn til den, der selv eier sin Tiende og ikke har ifinde at afhænde den, og forsaavidt troer jeg, at der er nogen Anledning til at gjøre nogen Forandring i § 3. Imod de øvrige Paragrapher har jeg Intet at erindre.

Stampe: Med Hensyn til hvad den høitærede Indenrigsminister nu yttrede, skal jeg villig indrømme, at Bestemmelsen, det er egentlig i § 6, kan forekomme noget haard, og at det vel kan synes, at vedkommende Tiendeydere, der selv eie deres Tiende, ikke have nogen Interesse af at see den bestemt til en fast Afgift. Det er vel i Almindelighed Tilfældet, at de ikke have denne Interesse, men der kunde dog blive Spørgsmaal om at afhænde Tienden, og altsaa Spørgsmaal om, at den i Tiden oppebæres af Andre end den nuværende Tiendeyder og Gier i een Person, eller om, at den pantsættes og bliver udlagt, og i saa Tilfælde vilde det være godt, at den var bestemt til en fast Afgift. Med Hensyn til det samme Punct har den ærede 2den Landsstingsmand for 7de Kreds (Nyholm) ved denne Sags foregaaende Behandling erklæret sig enig i, hvad der af den høitærede Indenrigsminister